

om varemærker, side 93, sp. 1 fornedet til side 94, sp. 1.

Medens efter gældende lov udenlandske foreninger kun under forudsætning af gensidighed kunne få fællesmærker registreret her, se § 7 i loven af 1936, står ifølge forslaget adgangen til registrering af fællesmærker åben også for i udlandet hjemmehørende foreninger uden hensyn til, om gensidighed foreligger. Forslaget er hermed i overensstemmelse med såvel forslaget til varemærkelov som med den gældende patentlovgivning, i hvilken der ikke tages hensyn til, hvor ansøgeren er hjemmehørende.

Den i paragraffens 2. stk. angivne udvidelse af kredsen af dem, der kan få fællesmærker registreret, muliggør registrering af f. eks. Standardiseringsrådets mærke og Varedeklarationsnævnets mærke. Bestemmelsen i paragraffens 2. stk. gælder også udenlandske retssubjekter.

I overensstemmelse med bestemmelserne i §§ 1-3 i forslaget til varemærkelov vil beskyttelse for et fællesmærke kunne erhverves ved registrering eller ved brug.

Medens fællesmærker efter hidtil gældende ret kun har skullet tjene til i den almindelige omsætning at adskille medlemmernes varer fra andres varer eller til kontrol, får loven efter forslaget et videre område, idet mærkerne også kan anvendes for arbejds- og tjenesteydelser. Dette er en følge af, at forslaget som foran anført også omfatter de immaterielle erhverv.

Til § 2.

Bestemmelsen korresponderer med § 43 i forslaget til varemærkelov. Efter nærværende paragraf gælder for fællesmærker de i varemærkeloven indeholdte bestemmelser for så vidt og i det omfang de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse, alt medmindre andet følger af selve fællesmærkeloven. Fællesmærkerne skal således i princippet behandles på samme måde som varemærker. Dette gælder f. eks. med hensyn til enerettens indhold, kollisioner, registreringshindringer, fornyelser o. s. v. Nærmere regler herom forudsættes udfærdiget i medfør af lovens § 7.

Til § 3.

Det er af væsentlig betydning såvel for myndighederne som for almenheden, at registerets oplysninger om de for benyttelsen af et registreret fællesmærke fastsatte bestemmelser altid holdes à jour. Det foreskrives derfor, at ændringer i tidligere anmeldte bestemmelser skal anmeldes inden 3 måneder efter deres vedtagelse. Sker dette ikke, kan efter bestemmelsen i forslagets § 5 registre-

ringen ophæves ved dom under en af direktøren for patent- og varemærkevæsenet mod mærkeindehaveren anlagt sag.

Til § 4.

Efter den gældende lovs § 3 kan retten til et for en forening registreret fællesmærke ikke som sådant overdrages, medmindre det sker til en offentlig myndighed eller til en anden forening, og den forening, som var mærkets oprindelige indehaver, samtidig ophører at bestå. Det bestemmes endvidere i lovens § 4, at et for en forening registreret fællesmærke, hvis registrering er bortfaldet, ikke påny kan registreres for andre end den oprindelige indehaver, medmindre det sker for en offentlig myndighed eller for en anden forening, og den forening, som var mærkets oprindelige indehaver, er ophørt at bestå.

Reglen i den gældende lovs § 3 findes imidlertid for streng, og under hensyn til de foreslåede regler i § 14 i forslag til varemærkelov, hvorefter et mærke ikke må registreres, når det findes egnet til at vildlede, er det anset som overflødigt at bibeholde forskriften i den gældende lovs § 4.

Fællesmærker kan herefter i princippet overdrages, men registrering af en overdragelse kan dog nægtes, hvis mærket skønnes egnet til i den nye indehavers hånd at virke vildledende for offentligheden. I givet fald vil registreringen kunne ophæves ved dom efter reglerne i forslagets § 5, jfr. varemærkelovforslagets §§ 25 og 36 om mærker, der er blevet vildledende.

Til § 5.

Efter gældende lov kan registreringen af et fællesmærke under visse omstændigheder hæves ved administrativ beslutning, se loven af 1936, § 5. Efter forslaget kan ophævelse af registrering og forbud mod benyttelse af et fællesmærke — registreret eller ikke registreret — kun ske ved dom, jfr. herved forslaget til varemærkelov, § 25.

Bestemmelsen i paragraffens 1. stk. er allerede omtalt ovenfor under § 3 og § 4.

Til § 6.

Ved nogle undersøgelser, som monopoltilsynet har foretaget af visse branchers forhold, er monopoltilsynet blevet opmærksom på, at fællesmærkeordninger i visse tilfælde kan medføre uheldige virkninger. Da eneretten til sådanne fællesmærker tilkommer medlemmerne af de organisationer, der har ladet mærkerne registrere, kan disse fællesmærkeordninger i praksis medføre en konkurrencebegrænsning af tilsvarende art som en eksklusivaftale, idet de uden for organisationerne stående erhvervsdrivende